

СОФИЙСКИ МАГЪОСНИЦИ

© Мартин Колев, *автор*

© Исмаил Инджеоглу, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2017

ISBN: 978-954-28-2333-9

На сестра ми Камелия

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРОЛОГ.....	9
Глава 1. ШЕСТТЕ КЪОШЕТА	15
Глава 2. МОМЧЕ И ШИШАРКА.....	26
Глава 3. ТАЙНИТЕ УЛИЦИ НА СОФИЯ.....	40
Глава 4. ВЪТРЕШНИЯТ ГРАД	48
Глава 5. КНИЖАРНИЦА „ПРАШЕН САНДЪК“	61
Глава 6. ПРИКЛЮЧЕНИЕ, В КОЕТО ГЕРОЯТ СИ ТИ!.....	70
Глава 7. ЗОРНИК, ЗДРАЧНИК.....	86
Глава 8. СИВАТА КОТКА.....	96
Глава 9. МАЛКА МИША МУЗИКА	106
Глава 10. ПОКАНА ЗА СРЕЩА.....	119
Глава 11. ЧАЙ И ДЖАЗ.....	128
Глава 12. НОЩЕН МАГЕСНИЧЕСКИ ТРАМВАЙ 32.....	139
Глава 13. „ВРЕМЕКЪС“	147
Глава 14. ДРУГ МОСТ	153
Глава 15. ДОБРИЯТ ЖИВОТ НА ЗЛИТЕ МАГЪОСНИЦИ.....	169

Глава 16. ФРАКТАЛИ ОТ ВЯТЪР	179
Глава 17. СЛЕДАТА.....	190
Глава 18. БУРЕНОСНА.....	204
Глава 19. ЕЛЕМЕНТАЛНО, УОТСЪН.....	215
Глава 20. КАПАН.....	226
Глава 21. ЗАКЛИНАНИЕ ЗА ПИЛЕШКА СУПА	241
Глава 22. ПОВЕЛИТЕЛЯТ НА СЕНКИТЕ.....	251
Глава 23. СТРАШЕН ДЪЖД ЩЕ ПАДНЕ.....	259
Глава 24. БЕЗ АМУЛЕТ	276
ЕПИЛОГ	283

*И градът угасва с часове
и наоколо угасва град...*

Никола Петров

ПРОЛОГ

Слънцето като че ли залязваше вече цяла вечност. Случваше се в този час магьосници, прекалили с бирите, да забързат на шега часовника – но не и в четвъртък вечер.

Последните краски на залеза огряваха Витоша. Следи от самолети, стопили се в синевата, пресичаха въздуха. А софийските улици се потяха в хаоса на трафика. Автомобили, запълнили плътно булеварда, ръмжаха нетърпеливо. Край тях търчаха минавачи, нарамили пълни торби. Улични музиканти се мъчеха с пълно гърло да заглушат гълчавата. Раздавачи на листовки, вдъхновени от общия ритъм, хвърляха брошурите си където сварят. Пред дюнерите на Сточна гара се виеше дълга опашка.

Смяната на Саабир беше свършила преди двайсет минути. Щом доближеше вратата, отнякъде изскачаше нов клиент, стиснал заплашително касовата си бележка. Саабир хвърляше бегъл поглед на бележките, без да ги докосва. После с нежелание се връщаше към работния плот и се заемаше да реже късове телешко и да чука яйца върху нажежената скара. Вършеше всичко на автопилот. Вътрешният огън бумтеше в гърдите му.

– Саабире, какво правиш още тука бе?

Беше Жоро – колегата, застъпил смяна преди малко. Саабир опакова два средни дюнера и ги постави в най-близката протегната към него ръка. Изтри чело с крайчеца на престилката и помисли: „Дано не объркаме много поръчки“. Обърна се към Жоро и надигна рамене.

– Много работа.

Колегата се ухили и го смушка на шегата. Макар че беше дошъл преди малко, вече вонеше на кайма и канела.

– Още ли не си разбрал? Тука винаги е „много работа“. Айде тръгвай, че утре си първа смяна.

Саабир кимна и се запъти към изхода с нови сили. На пътя му веднага се изпречи нов клиент – дама с тесен, тъмен костюм и руса коса, вдигната на кок.

– Извинявам се – каза тя без всякаква извинителна нотка. – Аз имах и два големи айрян!а!

Саабир въздъхна и погледна към подадената касова бележка. Понечи да се върне обратно, но Жоро го спря и дръпна бележката от ръката на жената.

– Да не си посмял, мой човек. И този път си вземи якето, че вънка е страшен клинч. Заповядайте, госпожа!

Жоро подаде две пластмасови бутилки от хладилника на жената. Саабир използва момента и ловко се шумугна през опашката от недоволно мърморещи клиенти.

– Много работа, ей – подвижна колегата след него.

– Много работа – повтори Саабир и махна на излизане.

Веднага го лъхна хладният януарски въздух. Той навлече якето право върху мръсната си престилка. Никога не му беше студено – вътрешният огън го сгръвяваше. Ала колегите му изпадаха в паника само при мисълта, че може да излезе вън без яке. Те не знаеха за вътрешния огън, не знаеха защо е толкова отдаден на работата си. Непрестанно нагрятата скара, която плашеше повечето, го зареждаше.

Саабир измъкна цигара от якето си и я стисна с устни. Заглади назад косата си и избърса по навик с ръкав брадата си. Пресече набързо канала и сви по една странична уличка. Тя беше отделена от гълчавата на трафика и побираше сума ти стари къщи, в които живееха дори по-стари хора.

Уличните лампи още не светеха, в тъмнеещото небе слабо блещукаха шепа звезди. Саабир вървеше бавно и умислено. Скоро клаксоните на колите и виковете на хората останаха зад гърба му и се сляха в общ смътен шум. По околните покриви гълъби гукаха сънено.

Саабир извади амулета си – малка квадратна, хромирана запалка. Натисна с палец капачето, без да я доближава до лицето си. При все това след секунди върхът на цигарата пламна в червено. Саабир вдиша дима с наслада и продължи по улицата. Зад гърба си чу тихо потракване, но не му обърна особено внимание. Времето се беше стоплило – реши да поеме към квартирата си по заобиколен маршрут.

Беше четвъртък и Саабир с нетърпение очакваше уикенда. Преди две години, когато пристигна в България, този навик му се струваше особен. Но колегите го

увериха единодушно, че да чакаш края на седмицата, си е цял български обичай. „Всеки тук мрази работата си, разбираш ли? – обясни му Жоро. – Затова чакаме петъка – за да забравим за нея.“ „А ако не може забрави?“ , попита Саабир объркан. „Ако не може забрави – пие повече“, през смях отвърна колегата му.

Но за нетърпението на Саабир имаше лична причина. Всеки петък той се събираше с новите си приятели на едно тайно място – място, където всички бяха като него. Повечето софийски магьосници не притежаваха вътрешен огън, но сред тях той се чувстваше почти като у дома. Освен това имаше доста алкохол.

Потракването зад Саабир стана по-настойчиво – не само продължаваше, но и го приближаваше. Той беше учтив човек, но хич не обичаше да му влизат в личното пространство. Обърна глава – очакваше да види някой пенсионер, излязъл за вечерната си разходка. Ала наред тротоара, изправен чинно като войник, стоеше дървен бастун.

„Магия“, помисли Саабир.

Рядко се срещаше в града такова явно заклинание – още повече в пиков час, близо до центъра. Тукашните магьосници многократно го бяха предупреждавали за възможни провокации. „Избягвай всякаква видимост – съветваше неговият другар Свилен. – България е малка страна, а София – още по-малък град. Едно заклинание, особено от школа като огнената, веднага ще издаде къде си. Ако някой пожелае да те открие – за добро или лошо – това ще е най-лесният начин.“

Саабир се постара да запази самообладание. Обърна се напред, решен да продължи разходката, сякаш нищо не се бе случило. Но във въздуха пред него се носеше тъмно петно. Приближаваше Саабир с леко клаушкане и скоро доби очертанията на цилиндър, черен и опърпан. Магьосникът стисна по-силно хромираната запалка.

„Какво е това, невидими хора? – помисли си. – Или просто някаква нелепа шега?“ Във всеки случай приближаващите предмети не вещаеха нищо добро. Той впи зъби в цигарата си и промълви:

– Спри сега или лошо.

Цилиндърът застина на място – може би се колебаеше? След няколко секунди все пак продължи напред – бавно, с отмерената скорост на неизбежното. Зад гърба на Саабир бастунът все тъй потракуваше по паважа.

– Добре тогава.

Мъжът протегна ръка напред и натисна капачето на запалката. Вътрешният огън се разбушува в гърдите му, Саабир се завъртя в кръг и занарежда:

– Хаммайати уа-яннар...

Приключи със заклинанието точно когато завърши кръга. Пламъците се извиха около него с хищно свистене – ярки, синьо-жълти, озариха призрачните предмети и Саабир съзря под тях две дълги, мътни сенки. Отвори уста сащисан, цигарата клюмна надолу и полетя към пламъците.

– Какво сте вие?! – прошепна мъжът.

Сенките продължиха настъплението си в тягостно мълчание. Промушиха се невредими между магиче-

ските пламъци и сетне се нахвърлиха отгоре му. Саабир се помъчи да избяга от призрачните им, хладни пръсти. Свършен беше – все пак сенките не се боят от пламък. Вътрешният му огън угасна едновременно с пожара вън.

Предсмъртен вик разбуди таванските гълъби. Те запляскаха с криле, загукаха. Пооправиха перушината си и отлетяха в нощта.

Магическите пламъци изтляха и на свой ред се стопиха в мрака. Известно време улицата остана пуста. После отнейде изскочи малка, красива котка. Козината ѝ беше с цвета на небе преди буря, а очите – зелени като изумруд. С грациозни движения котката се спусна по улицата, където все още личаха следите от огъня. Беше останала единствено цигарената угарка. Котката я доближи и побутна с лапа.

След минута високите лампи най-сетне светнаха. Откъм Сточна гара ехтяха крясъците на минавачи и нервните клаксони на шофьори. На улицата нямаше никого. Сивата котка отново беше изчезнала из потайните градски лабиринти.